

SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová
Nevěsta
na zázkok

 HARLEQUIN®

MAYA BLAKEOVÁ

NEVĚSTA NA ZÁSKOK

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

říká se, že mokrý duben přislubuje dobrou sklizeň. I já se přimlouvám za to, aby hojně přšelo a počasí bylo nevlídné. A proč? Nejen proto, že se budeme moci těšit dobré sklizni, ale hlavně proto, že když vás nebude lákat ven sluníčko, najdete si spíš chvíli ke čtení. A že jsem Vám toho na tento měsíc připravil!

V edici Sladký život mám pro Vás příběh Isabelly, která je Svázaná přísahou a musí se provdat bez lásky. Jste zvědavá, jak dopadl šejk Zufar, jemuž těsně před svatbou unesli nevěstu? Pak si rozhodně přečtete druhý díl minisérie Král pouště s názvem Nevěsta na záskok. V edici Sladký život Duo se Veronica bude muset vypořádat se svým dědictvím – Vilou na Capri. Princezna Halina je už unavená královským protokolem a rozhodne se strávit Osudný večer v Římě. Zatímco Kassie touží po klidu a uzavře Smlouvu s králem. A Nezbedná manželka Chiara se nehodlá smířit s manželstvím bez lásky, takže se rozhodne jednat po svém.

Víte, jaký je ideální manžel? „Ideální manžel je muž, který nikdy nezapomene datum narození své ženy, ale nikdy neví, kolik jí je let.“ (Jeanne Moreau, francouzská herečka a zpěvačka, 1928-2017).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Maya Blakeová

NEVĚSTA NA ZÁSKOK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Sheikh's Pregnant Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4932-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4933-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4934-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nejspíš špatně slyšel. Jinak si to nedovedl vysvětlit.
To přece nebylo možné!

„Zopakuj to,“ poručil tiše svému osobnímu tajemníkovi šejk Zufar al Chalía, vládce Chalíe.

Mužík, již tak nevelkého vzrůstu, se pod šejkovým přísným pohledem ještě víc schoulil do sebe. Věděl, že když šejk mluví takto tiše, je to ještě horší, než kdyby soptil vzteky. Zufar al Chalía, vynikající stratég a diplomat a inteligentní hlava oslavované královské rodiny, se však k výlevům zlosti snižovat nepotřeboval.

Marwan Farhat se do vládcových pronikavých očí nedokázal dívat dlouho. Sklopil zrak na drahý perský koberec pod svýma nohama a nepokojně přešlápl.

„No tak, Marwane, čekám,“ ozval se Zufar nesmlouvavě.

„Byli jsme informováni, že vaše snoubenka zmizela, Vaše Výsosti. Není ve svém apartmá a její služka si myslí, že byla unesena.“

„Myslí? Jsou pro to nějaké důkazy?“

„Já... sám jsem zatím se služkou nemluvil, Vaše Výsosti, takže...“

„Takže jistě nevíte vlastně nic. Má snoubenka se může zatím klidně ukrývat někde v paláci, protože je

nervózní z obřadu, který ji čeká. To je u žen přece docela běžné, ne?“

Marwan si vyměnil rychlé pohledy s ostatními tajemníky. „To je skutečně možné, Vaše Výsosti.“

Zufar postřehl v hlase osobního tajemníka zřetelné *ale*.

„Kde je ta služka?“ pronesl přísně. „Chci si s ní promluvit osobně.“

Osobní tajemník zkroušeně zkrivil obličej. „Jistě, Vaše Výsosti, ale byl jsem informován, že ta dívka se momentálně nachází ve stavu vysoké hysterie. Nepřipadá mi proto příliš užitečné...“

„Užitečné?“ zahřímá Zufar. „Nevidíš snad, co mám na sobě, Marwane?“ protáhl šejk naopak nebezpečně tiše. Obešel týkový pracovní stůl, který dříve patřil jeho váženému dědečkovi, a výhrůžně se napřimil.

Marwanovi divoce poskočil ohryzek. Zufar měl na sobě kompletní vínově zlatou vojenskou uniformu s širokou šerpou, epoletami a zlatými knoflíky. Mnozí muži by v takovém oděvu vyhlíželi škrobeně a pompézně, ale vládce Chalíe v ní vypadal elegantně a přirozeně. Jeho výška sto devadesáti centimetrů propůjčovala uniformě královský status, k němuž sice byla určená, ale který jí mohla poskytnout pouze hrstka mužů.

Plášť, který byl její součástí, visel vedle stolu na zvláštním věšáku. Uniforma s pláštěm tvořily královský svatební úbor, ušitý na zakázku vyloženě pro tuto jedinečnou příležitost k princovým jednadvacátým narozeninám.

„Vidím, Vaše Výsosti,“ odpověděl Marwan pokorně.

Zufar hodil na stůl bělostné rukavice, které si před chvílí chtěl natáhnout, a přiblížil se ke skupince mužů. Ubezpečil se, že má jejich plnou pozornost, a pak začal mluvit s takovým důrazem, aby jim neuniklo ani slovo.

„Všimli jste si všech těch hodnotářů a hlav různých států, kteří plní Královskou místnost? A co oněch padesát tisíc lidí, kteří kvůli královské svatbě už týden táboří ve městě? Na jižním trávníku se usadilo na tři sta novinářů a spolu s nimi je na něm rozloženo bezpočet kamer. Všichni čekají, až začne obřad, aby ho mohli přenášet do všech koutů světa. Jste si toho vědomi?“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti.“

Zufar se pomalu a zhluboka nadechl. Byl si jistý, že kdyby nebyl zdravý jako řípa, musel by dostat infarkt, což by bylo krajně nemilé vzhledem k tomu, že dnešek byl jeho svatebním dnem.

„Povězte mi tedy, proč si myslíte, že by bylo *neužitečné*, abych se co nejdříve dozvěděl, kde je má snoubenka,“ vyběhl choulící se skupinku.

Marwan sepjál ruce v prosebném gestu, které však na Zufara neudělalo pražádný dojem. „Prosím tisíckrát o prominutí, Vaše Výsosti,“ pronesl mírně. „Přišel jsem vás jen informovat, že obřad se může poněkud pozdit. Snad bychom mohli ohlásit, že...“

„Ne. Nic se ohlašovat nebude. Ihned najdete mou snoubenku a svatební obřad se bude konat přesně tak, jak bylo naplánováno.“

„Vaše Výsosti, strážé a všichni sloužící už prohledali celý palác. Vaše snoubenka tu není.“

Zufarovi se rudě blýsklo před očima. Najednou měl pocit, že ho příšerně škrtí límeček uniformy. Přesto nehnul ani brvou. Byl král, nesměl na sobě nechat nic znát.

Už od narození mu učitelé a guvernanky důsledně vštěpovali, jak se má budoucí vládce chovat a jakým způsobem má vystupovat na veřejnosti. Kdykoliv jen mírně pochybil, následoval okamžitý trest. Na Zufarovi nesměly být znát žádné emoce, žádné hnutí mysli. Uvnitř něj mohla vřít frustrace, ale navenek musel zůstat klidný jako kus ledu. Trestem za výbuch

nespokojenosti byl týdenní pobyt v zimním paláci v severní části Chalíe, kde se nacházely hory pokryté věčným sněhem a ledem, a kde Zufar od rána do pozdního večera rozjímal nad nekončící latinskou frazeologií, která mu měla připomenout, že se má příště líp ovládat.

Nespoutané citové výlevy byly výhradní doménou jeho otce.

Pro Zufara a jeho mladšího bratra a sestru byly vyhrazené pobyty v těch nejpřísnějších zahraničních internátních školách, v nichž se emoce považovaly za nebezpečnější element než infekce. Kdykoliv přijeli domů na prázdniny, striktní výchova pokračovala tak, aby se sourozenci stali dokonalými zástupci chalíjské královské rodiny.

Výjimečně se však stalo, že Zufar své emoce tak úplně neovládl, a lidé v jeho blízkosti pak prchali hned, jakmile k tomu měli příležitost.

Zufar se znovu napřímil a upřel pohled na Marwana. „Ihned mě zavedeš k té služce,“ přikázal. „Chci na vlastní uši slyšet, co mi k tomu řekne.“

Osobní tajemník se hluboce uklonil. „Samozřejmě, Vaše Výsosti.“

Palácová stráž, stojící po obou stranách dveří, jako na povel rozevřela obě jejich křídla.

Hned jak Zufar vyšel na chodbu, bylo mu jasné, že se něco děje. Předsvatební ruch, který v posledních dnech rezonoval palácem, utichl.

Členové personálu měli na tvářích úzkostné výrazy a rozčileně pobíhali po chodbách. I když se nepovažovalo za vhodné pohlížet panovníkovi přímo do tváře, Zufar si všiml, že mu všichni uhýbají očima.

Ve vzduchu čpělo napětí. Zufar pocítil, jak se mu na zátylku zježily všechny chloupky. Dokonce i Marwan se mu bál podívat do očí a natahoval své krátké nohy, seč mohl, aby byl od svého vládce co nejdál.

Marwanova drobná postavička by byla Zufarovi jindy k smíchu, ale dnes byla zcela jiná situace.

Když došli do centrální části paláce, vzrušený šepot kolem Zufara zesílil. Jako ve všech královských sídlech, i tady byla ženská část paláce oddělená od mužské. Zufarovy osobní komnaty se nacházely na západě rozlehlé budovy, která seděla na samém vrcholu hory Jerra.

Zufar přešel rychlými kroky východní křídlo. Cestou ignoroval úklony personálu i příbuzných a se zachmuřeným výrazem spěchal do apartmá pro hosty, které už tři týdny obývala jeho snoubenka Amira.

Amira byla dcerou otcova nejstaršího přítele a Zufar ji znal už od dětství. Byla o několik let mladší a kdykoliv se setkali, nezmohla se v jeho přítomnosti ani na slovo. Ani Zufara nezajímala, dokud ho otec neinformoval, že se s Ferozem Ghalibem, Amiriňým otcem, dohodli na svatbě.

Následně se s Amirou několikrát na veřejnosti i mimo ni sešli, ale jinak se sňatek zdál být vzdálenou událostí. Zufar ho bral samozřejmě velmi vážně, ostatně jako všechny své povinnosti a závazky. Při osobních setkáních s Amirou pečlivě dbal, aby se cítila dobře, a několikrát se jí zeptal, jestli si ho chce skutečně vzít, až nastane ten správný čas. Amira ho ujistila, že ano, a Zufar se s tím spokojil.

Lékařská zpráva, že je zcela zdravá a schopná porodit mu potomky, dohodu otců stvrdila.

Zufar považoval celou záležitost za hotovou věc, ačkoliv si nyní vybavil, že se mu Amira během posledních dvou společných večeří, které se konaly dvakrát týdně, zdála duchem nepřítomná a mírně rozrušená.

Amira si však byla blízka se Zufarovou sestrou, a Zufar se proto spoléhal, že kdyby se něco dělo, Galila by mu jistě dala vědět.

Přesto se zdálo, že nejspíš něco důležitého přehlédl.

Zufar se ještě víc zamračil.

Byl především vládcem svého království, to mělo přednost před vším ostatním. Jeho otec nečekaně odstoupil a zanechal synovi zemi, v níž se všeobecný nepořádek snoubil s chaosem.

Zufarovo nitro sevřela zlost. Zrychlil krok, aby byl co nejdřív v luxusních komnatách, vyhrazených královně a dalším příslušnicím královské rodiny.

Umyslel si, že na otce dnes nebude myslet. Nechtěl vzpomínat na to, že se po manželčině smrti uchýlil do letního paláce a že ho jeho děti celé měsíce neviděly. Stejně tak se nyní nehodlal zatěžovat myšlenkami na bezesné noci i obrovský náklad práce, kterou musel zvládnout, pokud nechtěl, aby se království rozpadlo.

Otec svou zemi dlouho zanedbával a jeho syn to nyní musel pracně napravovat. Dnešek měl být dnem, kdy se měla konat královská svatba. Obyvatelé království si od této významné události hodně slibovali a Zufar je nemínil zklamat.

Lokajové před Safírovým apartmá ho spatřili dřív, než k nim došel, a jako jeden muž mu otevřeli dveře.

Zufar vešel a přiblížil se ke skupince vyděšených žen v obývacím pokoji. Dvě z nich překotně mluvily jedna přes druhou a i na dálku z nich čišela hysterie, a kousek opodál postarší služebná chlácholila svou mladší kolegyni.

„Která z nich to je?“ otázal se Zufar úsečně. Ženy jako na povel zmlkly a jejich oči se zděšeně obrátily k příchozímu. Zalapaly po dechu, rychle se před vládcem srovnaly do půlkruhu a uctivě se uklonily s očima odvrácenýma stranou.

Marwan se na cosi zeptal tajemníka za sebou. Ten zavrtěl hlavou a vrhl bázlivý pohled na Zufara. Marwan tedy přistoupil k jedné z žen a otázal se jí. Silně znervóznělá žena ukázala do vnitřní části apartmá.

Zufar se tedy vydal k menším dvojítm dveřím.

Mocně jím cloumala zlost. Tentokrát si otevřel sám a při pohledu na rozlehlý, luxusně zařízený pokoj se snažil potlačit hořké vzpomínky na matku, která komnatu kdysi obývala.

Nevšimal si drahého zařízení ani nákladných dekorací. Neměl tušení, kterých darů od otce a četných obdivovatelů si matka cenila nejvíce a kterých méně, a ani ho to nezajímalo. Nevěděl nic o jejím vkusu, neznal její oblíbené knihy. Nikdy tu nebyl.

Matka ho tolerovala pouze v případě, když bylo zapotřebí předvést veřejnosti vzornou královskou rodinku. To ho pak zahrnovala přemrštěnou pozorností, aby lidé na vlastní oči viděli, jaká je skvělá a milující matka. Jinak Zufara ani jeho sourozence nemohla vy stát.

Zufar tu však nebyl proto, aby se zaobíral matkou a svým smutným dětstvím. Povinnosti byly nade vše.

Pohledem vyhledal postavu, choulící se na kraji velké postele. Opírala se o pelest a vypadala tak křehce a útle, že ji Zufar málem přehlédl.

Kdyby na sobě neměla beztvaré béžové oblečení, které na zlatě a krémově povlečené sloupkové posteli vynikalo svou ohyzdností, mohl by ji Zufar klidně považovat za polštář nebo část bohatě zdobených nebes.

Jak se k ní blížil, spatřil, že se drobnému stvoření třesou úzká ramena. Brzy zaslechl i tiché vzlyky a posmrkávání.

Zufar zadusil nadávku.

Nesnášel slabé ženy a ty, které se ve chvílkách slabosti uchylovaly k pláči, nemohl ani cítit.

Marwan za ním ostře mlaskl.

Osůbka bleskově vyskočila na nohy, zamotala se přitom do svého podivného hábitu a neuctivě přistála Zufarovi u nohou.

Zufar cedil výdechy skrze zlostí sevřené zuby a netrpkavě čekal, až se služtička vyhrabe na nohy. Ta se

k tomu však vůbec neměla. Zdálo se, že ji zajímají vládcovy boty. Hypnotizovala je pohledem a nehýbala se.

Zufar pokročil kupředu, aby ji přiměl k činu. Když i tohle selhalo, významně si odkašlal a přísně na ni pohlédl.

„Nechtěla byste si svůj zvláštní zájem o mou obuv nechat na jindy? Třeba až nebude ohrožená pověst mé země?“

Postavička u jeho nohou ostře zasykla a poté zvolna zvedla hlavu.

Pohled velkých očí plných slz velmi pomalu a bázně stoupal od Zufarových bot vzhůru, až konečně dosáhl jeho tváře. Dívka měla obličej napuchlý pláčem a rty roztažené do překvapeného „o“.

Zufar si pomyslel, že ošklivější dívku snad jaktěživa neviděl. „Jak se jmenuješ?“ vyštěkl přísně. Upřímně doufal, že to rozklepané stvoření ze sebe bude schopné něco dostat.

Samozřejmě se mýlil.

Dívka neodpověděla. Bezhlesně na něj zírala a ve tváři se jí zračila hrůza.

„Tys neslyšelo svého panovníka, děvče?“ houkl na ni Marwan ostře.

Dívka zavřela pusku a hlasitě polkla, ale stále ze sebe nevydala ani hlásku.

Zufar sevřel pěsti. Výsledky pečlivého celoročního plánování teď záležely na nějaké hloupé ubrečené služtičce.

Dívčiny poplašené oči utkvěly na Zufarových pěstích a na tváři se jí objevil čirý děs.

V Zufarovi se cosi pohnulo. Pomalu vydechl a pěsti rozevřel. Pochopil, že se s dívkou nedomluví, dokud ji alespoň částečně nezbaví strachu.

Vycítil, že Marwan hodlá neprodleně zasáhnout, a napřáhl proti němu dlaň. „Nech nás o samotě,“ poručil mu.

„Víte to jistě, Vaše Výsosti?“ ubezpečoval se překvapený tajemník.

Zufar sevřel podrážděně rty. „Odejdi. A hned.“

Místnost se vmžiku vyprázdnila. Zufar nespouštěl zrak z dívky, která se před ním krčila jako hromádka neštěstí. Opatrně k ní natáhl ruku. Dívčin pohled chvíli tékal z jeho tváře k napřažené ruce, jako by se bála, že ji Zufar udeří.

Šejkovi připomínala vyplašené hřebečky z jeho stáje. Ti také vyžadovali ke zkrocení hodně času i trpělivosti. Jinak odmítali poslouchat.

Jenomže Zufar dnes neměl nazbyt ani jednoho. Za necelé dvě hodiny se měl konat svatební obřad a jeho nevěsta zmizela neznámo kam.

Sklonil se a přistrčil k dívce ruku ještě blíž. „Vstaň,“ přikázal jí.

Dívka vložila svou dlaň do jeho, vyškrábala se na nohy a poté ruku hned poplašeně stáhla, jako by ji dotek šejkovy ruky bolestivě popálil.

Zufar si toho nevšimal. Bedlivě si ji prohlížel. Skutečně vypadala krajně nehezky. Neupravené vlasy zakryté šálou ohyzdné béžové barvy, beztvary oděv v téměř příšerném odstínu.

Zjistil však, že nebyla tak mladá, jak se mu prve zdálo.

Pod oděvem se rýsovaly hrbolky prsou a níže se mírně kulatily boky. Sahala mu přesně pod bradu, měla štíhlé paže a pěkně tvarovanou čelist.

Zufar očima znovu zabloudil ke kopečkům prsou. Dívčinu hrud' zvedaly rozčilené nádechy. Zufar o kousek ustoupil a založil si ruce za záda. Bylo to gesto, které uklidňovalo jeho plaché hřebce.

„Tak jak se jmenuješ?“ zeptal se znovu, tentokrát mírněji.

Služtička sklopila zrak a cosi nezřetelně zamumlala.

„Nahlas!“ poručil jí Zufar zvýšeným tónem.

Dívka sebou trhla.

„Niesha Zalwaniová, Vaše Výsosti,“ opakovala hlasitěji.

Měla hezký zpěvavý hlas, trochu ochraptělý, a na Zufarův vkus příliš tichý. Gratuloval si však k tomu, že se přece jen posunul o kousek dál.

„Jaké jsou tvoje povinnosti?“

„Já... já jsem... až do tohoto týdne jsem byla komorná. Pak mě přiřadili k osobnímu personálu slečny Amiry.“

„Dívej se na mě, když s tebou mluvím,“ připomněl jí Zufar. V duchu přímo říčel netrpělivostí. Dívce trvalo celou věčnost, než se mu odvážila pohlédnout přímo do očí. Hned poté však spustila zrak níž – na jeho nos. Zufar si začínal zoufat, ale nabádal se ke klidu. „Kde je tvá paní?“

Dívce se zachvěl spodní ret. Vykulila oči a vypadala, že se snad každou chvíli sesype. Zufar se úporně snažil, aby se nedíval na měkké výšiny jejích prsou ani na bledý kousek pleti hrdla, které nezakryl dívčin podivný oděv.

„Ona... ona tu není, Vaše Výsosti.“

Zufar znovu sevřel pěsti. „A kde je?“ procedil s námahou skrze zuby.

„Nevím, Vaše Výsosti.“

„Tak dobrá. Zkusíme to jinak. Odešla sama?“

Dívka si odkašlala. „Ne,“ odpověděla váhavě. „Ona... odešla s nějakým mužem.“

Zufar cítil, jak mu napětím tuhne zátylek. „S jakým mužem?“ naléhal měkce.

„Neřekl mi, jak se jmenuje, Vaše Výsosti.“

„Ale můžeš s určitostí říct, že odešla proti své vůli, je to tak?“ tlačil na dívku Zufar.

Chvějící se stvoření před ním si skouslo hezký plný ret, který tak neušel Zufarově pozornosti. „Já... tedy...“ Dívka nepřesvědčivě přikývla. Bylo na ní zjevně vidět, jak je jí šejkova otázka nepříjemná.